

- 2) Vai iepriekš aprakstītā līguma klauzula atbilst spriedumā *Andriuc u.c.*, C-186/16 noteiktajai prasībai, ka patērētājam ir jāspēj ar šādas klauzulas palīdzību novērtēt iespējami nozīmīgās ekonomiskās sekas, ko attiecībā uz viņa finansiālajām saistībām rada ar valūtas maiņas kursu saistītā riska uzņemšanās, ņemot vērā, ka dokumentā [“Informācija par vispārīgajiem ar finansējumu ārvalstu valūtā saistītajiem riskiem”], kuru patērētājs parakstīja līguma noslēgšanas brīdī, ir vienādi norādīts uz gan izdevīgajām, gan neizdevīgajām valūtas maiņas kursa izmaiņu sekām, tādējādi vedinot domāt, ka stabila maiņas kursa tipiska tendence —ko arī norādījusi Ungārijas Banku apvienība — ir tāda, ka šīs izdevīgās un neizdevīgās ekonomiskās sekas ilgtermiņā izlīdzinās?
- 3) Vai iepriekš aprakstītā līguma klauzula atbilst spriedumā *Andriuc u.c.*, C-186/16 noteiktajai prasībai, ka patērētājam ir jāspēj ar šādas klauzulas palīdzību novērtēt iespējami nozīmīgās ekonomiskās sekas, ko attiecībā uz viņa finansiālajām saistībām rada ar valūtas maiņas kursu saistītā riska uzņemšanās, ja nedz līgumā, nedz dokumentā, kurā ir informācija par riskiem, kas saistīti ar valūtas maiņas kursu un kas ir parakstīts līguma noslēgšanas brīdī, nav ne *expressis verbis*, ne implicīti norādīts, ka atmaksājamo summu pieaugums var būt nozīmīgs un pat faktiski sasniegt jebkuru apmēru?
- 4) Vai – ņemot vērā to, kā Direktīvas 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos 4. panta 2. punkts ir interpretēts spriedumā *Andriuc u.c.*, C-186/16 – par skaidru un nepārprotamu ir uzskatāma tāda līguma klauzula par valūtas maiņas kursa risku, kurā nav *expressis verbis* noteikts, ka valūtas maiņas kursa risku pilnībā uzņemas tikai un vienīgi parādnieks, ja no līguma klauzulām *expressis verbis* neizriet, ka atmaksājamo summu pieaugums var būt nozīmīgs un pat faktiski sasniegt jebkuru apmēru?
- 5) Vai patērētāja tālab izdarītais apliecinājums, kas vispārīgi formulēts līguma tipveida klauzulā, pats par sevi ir pietiekams, lai novērtētu, vai informācija par risku, kas saistīts ar valūtas maiņas kursu, atbilst spriedumā *Andriuc u.c.*, C-186/16, noteiktajai prasībai, ka šai informācijai ir jāļauj vidusmēra patērētājam ar tās palīdzību novērtēt to, kādas iespējami nozīmīgas sekas attiecībā uz viņa finansiālajām saistībām var rasties no valūtas maiņas kursa riska pārejas, ja šādu secinājumu neļauj izdarīt nevienā cita līguma klauzulā, nedz informācijas [dokumentā] teiktais?
- 6) Vai – ievērojot spriedumā *Andriuc u.c.*, C-186/16, nospriesto – ar Direktīvas 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos 4. panta 2. punktu ir saderīga tāda *Kúria* (Augstākā tiesa) veiktā interpretācija, saskaņā ar kuru “jau tas vien, ka atbildētājs ir sniedzis informāciju par risku, kas saistīts ar valūtas maiņas kursu, pats par sevi nozīmē, ka prasītājam bija reālistiski jāreķinās ar šo risku”?

(¹) Padomes Direktīva 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (OV 1993, L 95, 29. lpp.).°

(²) Spriedums, 2017. gada 20. septembris, *Andriuc u.c.*, C-186/16, EU:C:2017:703.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 9. decembrī iesniedza tribunal judiciaire d'Auch (Francija) – EP/Préfet du Gers, Institut National de la Statistique et des Études Économiques

(Lieta C-673/20)

(2021/C 98/06)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Tribunal judiciaire d'Auch

Pamatlietas puses

Prasītāja: EP

Atbildētāji: *Préfet du Gers, Institut National de la Statistique et des Études Économiques*

Otra lietas dalībniece: *Maire de Thoux*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Līguma par Eiropas Savienību 50. pants un Līgums par Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem atceļ Eiropas Savienības pilsonību Apvienotās Karalistes pavalstniekiem, kuri pirms pārejas laikposma beigām ir īstenojuši savas tiesības uz brīvu pārvietošanos un dzīvesvietas izvēli citas dalībvalsts teritorijā, tostarp tiem, kuri ir uzturējušies citas dalībvalsts teritorijā jau ilgāk par piecpadsmit gadiem, un kuriem piemēro Lielbritānijas tā saukto "15 year rule" [piecpadsmit gadu normu], tādējādi tiem liedzot jebkāda veida vēlēšanu tiesības?
- 2) Apstiprinošas atbildes gadījumā, vai var uzskatīt, ka Līguma par izstāšanos 2., 3., 10., 12. un 127. panta, tā preambulas 6. punkta un Līguma par Eiropas Savienības darbību 18., 20. un 21. panta kopīga interpretācija ļauj šiem Lielbritānijas pavalstniekiem bez izņēmuma saglabāt tiesības uz Eiropas Savienības pilsonību, kuras tiem bija pirms viņu valsts izstāšanās no Eiropas Savienības?
- 3) Noraidošas atbildes uz otro jautājumu gadījumā, vai Līgums par izstāšanos daļēji nav atzīstams par spēkā neesošu, ciktāl tas ir pretrunā principiem, kas veido Eiropas Savienības identitāti, it īpaši Līguma par Eiropas Savienības darbību 18., 20. un 21. pantam, bet arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 39. un [40.] pantam, un vai tas nav pretrunā samērīguma principam, ciktāl tajā nav paredzēta nekāda veida noteikumi, kas ļautu saglabāt šīs tiesības?
- 4) Katrā ziņā, vai Līguma par izstāšanos 127. panta 1. punkta b) apakšpunkts nav daļēji spēkā neesošs, ciktāl tas ir pretrunā ne tikai Līguma par Eiropas Savienības darbību 18., 20. un 21. pantam, bet arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 39. un 40. pantam, ciktāl ar to Eiropas Savienības pilsoņiem, kuri ir īstenojuši savas tiesības uz brīvu pārvietošanos un dzīvesvietas izvēli Apvienotajā Karalistē, tiek atņemtas tiesības vēlēties un tikt ievēlētiem šīs valsts pašvaldību vēlēšanās, un ja Vispārējā tiesa un Tiesa šīs tiesību normas interpretē tāpat kā Francijas *Conseil d'Etat* [Valsts padome], vai šis pārkāpums neattiecas arī uz tiem Apvienotās Karalistes pavalstniekiem, kuri ir īstenojuši savas tiesības uz brīvu pārvietošanos un dzīvesvietas izvēli citas dalībvalsts teritorijā jau ilgāk par 15 gadiem un kuriem piemēro Lielbritānijas tā saukto "15 year rule" [piecpadsmit gadu normu], tādējādi tiem liedzot jebkāda veida vēlēšanu tiesības?

Apelācijas sūdzība, ko 2020. gada 11. decembrī Colin Brown iesniedza par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) 2020. gada 5. oktobra spriedumu lietā T-18/19 Brown/Komisija

(Lieta C-675/20 P)

(2021/C 98/07)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Colin Brown (pārstāvis: I. Van Damme, *advocaat*)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Komisija un Eiropas Savienības Padome

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu, kurā nolemts neatcelt apstrīdēto lēmumu (!);
- pamatojoties uz visiem tās rīcībā esošajiem lietas materiāliem, nolemt, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ un ir jāatjauno apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesības uz ekspatriācijas pabalstu un ceļa izdevumu kompensāciju no 2017. gada 1. decembra un ka pabalsti, kas netika samaksāti laikposmā no 2017. gada 1. decembra līdz apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesību atjaunošanas datumam, ir jāsamaksā apelācijas sūdzības iesniedzējam kopā ar procentiem; un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas apelācijas sūdzības iesniedzējam radušies tiesvedībā Tiesā un Vispārējā tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, interpretējot Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu tādējādi, ka tas atļauj vai prasa atņemt ierēdņa tiesības uz ekspatriācijas pabalstu nodarbinātības vietas valsts pilsonības iegūšanas dēļ, ja netiek mainīta ierēdņa nodarbinātības vieta.